

## [Indenrigsministeren.]

Gange har gjort baade her i dette Hus og paa Møder ud over Landet, nemlig at retlede det ærede Medlem med Hensyn til Regeringens Opfattelse i denne Sag. Det har nemlig intet som helst med Sandheden at gøre, naar det ærede Medlem her tillader sig at hævde, at der for Øjeblikket sidder en Regering, som har henvendt sig til Arbejdsgiverforeningen med Anmodning om, at den vilde bryde Overenskomster. Og paa denne hjemmegjorte Baggrund udvikler det ærede Medlem saa, hvilke forfærdelige Følger der vilde indtræde, hvis denne Regering afløstes af en anden, som anmodede Arbejderne om, at bryde indgaaede Overenskomster. Ja, baade det ene og det andet vilde være meget uheldigt, og det vilde føre ud i det Anarki, som det ærede Medlem saa stærkt frygter vilde blive Følgen, hvis stive, uforanderlige Overenskomster ikke bestod. Men der er heller ingen, som har rettet saadanne Henstillinger. Kunde det ærede Medlem saa ikke opføre med sin drabelige Kamp imod saadanne Bestræbelser, thi de er ikke fra nogen Side udfoldet?

Derimod har man gjort opmærksom paa — hvad det ærede Medlem, naar man skal være Sandheden tro, jo særdeles vel ved —, at en Arbejdsløshed, som normalt i vort Land ligger oppe mellem 50 000 og 100 000, er Udtryk for en Sygdom i dansk Produktionsliv, som maa helbredes, og denne Sygdom giver sig Udtryk i, at dansk Produktion prismæssigt ligger over Købeevnen i det danske Samfund og konkurrencemæssigt ikke kan hævde sig ude, en Konsekvens af dette, at det danske Pristal ligger væsentligt over Udlandets, og en Konsekvens af den Værdiforskel, der er paa Kronen, efter som man anvender den som Betalingsmiddel indenfor eller udenfor vort Lands Grænser. Derfor har Regeringen tilladt sig at henstille — ikke til Arbejdsgiverforeningen, men til de faglige Organisationer i begge Lejre, baade indenfor Kapital og Arbejde, at man søger gennem en fredelig Forhandling at lempe paa den Ordning, som er tilvejebragt gennem Overenskomster, paa en saadan Maade, at Arbejde kan komme i Gang, saa at Generalomkostningerne kan komme ned, derunder Handelsomkostninger, Lønninger, i det Forhold, hvori det er fornødent, for at Enderesultatet kan blive Genskabning af vor Konkurrenceevne. Det er det, vi har tilladt os at sige. Og jeg tror, det er et Ord i rette Tid, det er en Henstilling, som har den allernøjeste Tilknytning til de kolossale Vanskeligheder, vi staar i i vor Tid, og det

er en Henstilling, som man ikke burde kunne afvise, saaledes som det ærede Medlem har gjort det, hvis man følte det Ansvar, man har overfor de mellem 50 000 og 100 000, der nu staar ude i Arbejdsløsheden, og hvoraf mange er uden Understøttelse. Det ærede Medlem og hans Folk peger i denne Forbindelse paa Regeringen som den, der har Ansvaret. Jeg siger til det ærede Medlem: Han ser Skæven i sin Broders Øje, men Bjælken i sit eget bliver han ikke var.

Jeg har ikke sagt til det ærede Medlem, at han havde nogen Andel i Lønstigningen; derom kan jeg ikke udtale mig. Det er ogsaa en passende Drejning af ens Udtalelser, som tillader at tillægge sig en Ære eller Skabelse af Værdier, som jeg i mine Udtalelser slet ikke har tillagt det ærede Medlem. Nej, jeg har sagt, at takket været bl. a. det ærede Medlems Bestræbelser giver en for stor Tilgang til et Fag sig ikke Udtryk i en faldende Løn, som kunde skabe øget Beskæftigelse i Faget, men derimod i Arbejdsløshed. Det er det, jeg har sagt, og hvis det ærede Medlem mener at gøre sig fortjent til nogen Taksigelse fra en forstaaende Kreds derfor, tror jeg, det ærede Medlem misforstaar sin Stilling.

Det ærede Medlem (Carl F. Madsen) siger om det foreliggende Lovforslag, at ved det lægges Byrderne og Ansvaret over paa de smaa. Ja, det er en af de gammelkendte Paastande, som man lever højt paa, saa længe man er Opposition, men som man neppe har Raad til at tage Ansvaret for den Dag, da man maatte faa Magten dertil. Det har vist sig paa saa mange Omraader, og det vil sikkert ogsaa vise sig paa dette, thi det ærede Medlem vil ikke kunne pege paa nogen Byrde, som gennem dette Lovforslag er lagt paa de smaa, ikke paa nogen Byrde, og det ærede Medlem bør da ikke være i den Grad klassepræget, at han paa Forhaand gaar ud fra, at Forældrene eller Værgen til den, der skal være Lærling, er de økonomisk smaa og svage, som det ærede Medlem bør tage sig af, medens den Mester, som skal tage ham i Lære, er den økonomisk stærke, som man ikke behøver at tage noget Hensyn til. Men det er det, det ærede Medlem og hans Meningsfæller har som deres fælles Opfattelse. Nej, det, her er søgt tilvejebragt, er en Beskyttelseslovgivning i det Omfang, som skønnes fornødent, naar man skal bygge Lærlingeforholdet og Ungdommens Uddannelse paa det faglige Omraade paa et Tillidsforhold mellem Parterne.

Det ærede Medlem skildrede mine Udtalelser om de saakaldte Ordensbøder